

Arrest

nr. 122 751 van 18 april 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 13 januari 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 december 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 februari 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 maart 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat H. CILINGIR en van attaché C. MISSEGHES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een etnische Pashtun te zijn en de Afghaanse nationaliteit te bezitten. U bent afkomstig van het dorp Qazian in het district Chaparhar van de provincie Nangarhar. U heeft de middelbare school afgewerkt en behaalde diploma's in de Engelse taal, computervaardigheden en business management. In november 2011 begon u voor de organisatie Engineering and Medical Department for Afghanistan Development (EMDAD) te werken. U werkte als leider van bouwprojecten. Zo heeft u meegewerkt aan de bouw van een brug in Chaparhar, een ziekenhuis, opslagplaatsen voor landbouwvoedsel en een meisjesschool. Wanneer u bezig was met dit laatste project kreeg u een dreigbrief van de taliban. U bent dit gaan aangeven bij de politie maar zij namen deze bedreiging niet ernstig. Sindsdien verbleef u op het kantoor van EMDAD in Jalalabad. Op een dag kwam de taliban u zoeken bij u thuis. Hierbij hebben ze uw broer vermoord en ontvoerden ze uw vader. Ze zeiden aan uw

moeder dat ze hem zouden vrijlaten indien u zich bij hen zou aangeven. U bent vervolgens uit Afghanistan vertrokken. Op 11 februari 2013 vroeg u in België asiel aan.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten neer: een taskara, 3 aanbevelingsbrieven van EMDAD, een brief ter bevestiging van uw aanstelling als projectleider bij EMDAD, loonfiches van EMDAD, een badge van EMDAD, een dreigbrief van de taliban en documenten van het ziekenhuis in Jalalabad.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Er kan immers weinig geloof gehecht worden aan uw werk bij de ngo EMDAD. Vooreerst roepen uw verklaringen met betrekking tot uw eerste project voor EMDAD ernstige vragen op. Zo zegt u dat u werkte aan de bouw van de meer dan 100 meter lange brug tussen Kandibagh en Hafizaan (CGVS I, p. 10 en CGVS II, p. 4). Op het eerste gehoor verklaart u dat deze brug pas af was in juli 2012 (CGVS I, p. 10). Op het tweede gehoor op het CGVS verklaart u dan weer aan dit bouwproject te hebben meegewerkt vanaf januari 2012 en eind maart 2012 te zijn gestopt omdat dit project dan was afgewerkt (CGVS II, p. 2 en 3). Uit informatie op het CGVS blijkt echter dat de brug reeds klaar was op 31 december 2011, zelfs nog voor u dus zou zijn aangesteld voor dit project. Verder zegt u op het eerste gehoor dat de bouw van die brug begonnen was in september 2011 en acht maanden zou hebben geduurd (CGVS I, p. 10). Uit informatie op het CGVS blijkt dan weer dat de bouw van die brug, die tot en met december 2011 heeft geduurd, al begonnen was in augustus 2010, wat in totaal 16 maanden is. Dergelijke incoherente verklaringen die bovendien in het geheel niet stroken met de informatie op het CGVS ondermijnen de geloofwaardigheid van uw tewerkstelling bij EMDAD in ernstige mate.

Tevens dient opgemerkt te worden dat uw verklaringen over uw betrokkenheid bij de bouw van het ziekenhuis in uw district onderling strijdig zijn. Zo zegt u eerst dat u 2 maanden heeft gewerkt in het bouwproject van het ziekenhuis. U specificeert dit en zegt dat dat in de maanden augustus en september was (CGVS I, p. 10). Later echter beweert u dan dat u slechts 3 dagen bij dat project betrokken was en dit in de maand april (CGVS I, p. 11).

Verder kan er gewezen worden op uw beperkte kennis over instanties in uw district die betrokken zijn bij de bouwprojecten waar u zelf actief in was. Zo haalt u het Rural Development Department aan en geeft u deze een centrale rol in de bouwprojecten zoals het geval was bij de brug tussen Kandibagh en Hafizaan (CGVS, p. 14). Het is echter vreemd dat u geen idee heeft wie er in dat departement zit of wie het hoofd ervan is. Voor iemand die beweert als projectleider van verschillende bouwprojecten in uw district te hebben gewerkt is het verbazend dat u niemand kent van het bevoegde departement in uw district (CGVS, p. 14). Wanneer u dan gevraagd wordt hoe dit komt zegt u dat u voor EMDAD werkte en niet voor de overheid en dat het de ingenieurs en de directeurs waren die met hen overleggen (CGVS, p. 14). Deze uitleg weet echter uw totale onwetendheid over de bevoegde personen in uw district met betrekking tot ontwikkelingsprojecten niet afdoende te verklaren. Wanneer u bovendien nog gewezen wordt op een aanslag op een lid van de District Development Council, de raad waarvan u zegt dat dit het Rural Development Department is, blijkt u hier evenmin iets van te weten (CGVS, p. 14). Indien u werkelijk een jaar als projectleider zou hebben gewerkt in ontwikkelingsprojecten in uw district kan verwacht worden dat u meer op de hoogte zou moeten zijn geweest van dergelijke zaken.

Vervolgens kan er ernstig getwijfeld worden aan de documenten die u neerlegt ter bevestiging van uw tewerkstelling bij EMDAD. Allereerst dient gewezen te worden op de brief van EMDAD ter bevestiging van uw aanstelling. Hierin wordt echter besproken dat u aanvankelijk zou moeten instaan voor de aanwerving en opleiding van nieuw personeel voor de verschillende afdelingen van het bedrijf. Bovendien zou u deel uitmaken van het management team van EMDAD en moeten rapporteren aan de Vice-President of Operations. U zou bovendien kunnen beschikken over accommodatie in Kaboel voor wanneer u naar het hoofdkantoor zou moeten komen. Gezien uit uw verklaringen blijkt dat u een gewone werfleider was voor lokale projecten kan dit document maar weinig bewijswaarde worden toegedicht. Verder blijkt dat in een van de aanbevelingsbrieven vermeld staat dat u verantwoordelijk was voor de coördinatie en implementatie van alle projecten van EMDAD in de provincie Nangarhar. Ook dit komt niet overeen met het door u vooropgestelde profiel van werfleider in het district Chaparhar.

Wat betreft de 3 aanbevelingsbrieven van EMDAD kunnen er nog verdere vragen gesteld worden aangaande hun authenticiteit. Zo dient gewezen te worden op het merkwaardige feit dat, hoewel u zegt dat u bij EMDAD heeft gewerkt tot december 2012, 2 aanbevelingsbrieven van september 2012 dateren en 1 brief zelfs reeds van juli 2012. U zegt in dit verband dat u het werk wilde verlaten maar dat u uiteindelijk toch gebleven bent (CGVS, p. 16). Dit weet maar weinig te overtuigen, zeker gezien de eerste aanbevelingsbrief reeds dateert van juli 2012 en de 2 andere pas – maanden later – van

eind september 2012. Bovendien wordt de bewijswaarde van deze brieven in ernstige mate onderuit gehaald door het feit dat zowel de brief geschreven door het hoofd van de administratie als die afkomstig van de senior project manager met dezelfde handtekening werden ondertekend.

Gezien het geheel van de bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt voor de ngo EMDAD te hebben gewerkt en aldus Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of omdat u een reëel risico zou lopen te worden geconfronteerd met de doodstraf of executie, of met foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Bijgevolg moet u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus voorzien in artikel 48/4, § 2, a) of b) van de Vreemdelingenwet worden geweigerd.

De overige door neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. De badge en loonfiches van EMDAD zijn op zich niet in staat de geloofwaardigheid van uw verklaringen met betrekking tot uw werk bij deze ngo te herstellen. Uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt blijkt immers dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom een zeer beperkte bewijswaarde, die moet worden beoordeeld in samenhang met de verklaringen die betrekking hebben op de asielaanvraag. Uw taskara heeft betrekking op uw identiteit en herkomst die niet onmiddellijk betwist wordt. De documenten van het ziekenhuis in Jalalabad – kopieën overigens – hebben geen betrekking op uw tewerkstelling bij EMDAD en bezitten, gezien de ongeloofwaardigheid van uw werk bij EMDAD en het feit dat de dood van uw broer hieraan is verbonden, dan ook geen bewijswaarde. Ook aan de dreigbrief van de taliban – eveneens een kopie – kan, gezien u uw werk bij EMDAD niet aannemelijk heeft gemaakt, geen geloof gehecht worden. Aangaande de documenten van uw vader en de foto dient gesteld dat deze op zich niets toevoegen aan uw asielrelaas.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de provinciale hoofdstad Jalalabad te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt immers dat er op deze druk door burgerverkeer gebruikte weg slechts sporadisch sprake is van gewelddadige incidenten.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan, Veiligheidssituatie Afghanistan, Beschrijving van het conflict dd. 20 november 2013 en de COI Focus Afghanistan, Veiligheidssituatie – Regionale analyse. Deel I: Centrale Hooglanden, Centraal en Noordoost Afghanistan en Jalalabad dd. 20 november 2013) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het Zuiden, Zuid-Oosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan.

Inzake de veiligheidssituatie wordt vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. In het bijzonder voor Jalalabad, één van de grotere steden in Afghanistan, dient opgemerkt te worden dat het geweldsniveau er erg verschillend is van de rest van de provincie Nangarhar.

Voor wat Jalalabad stad betreft, blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat de stad stevig in handen is van de overheid. Er gebeuren aanslagen waaronder ‘complexe aanslagen’. Het doelwit van die aanslagen zijn echter de zogenaamde ‘hoge profielen’. Daarmee worden overheidsgebouwen en personen verbonden aan de Afghaanse overheid bedoeld, maar ook de internationale aanwezigheid wordt gevisieerd. Het aantal aanslagen is relatief laag, het aantal burgerslachtoffers ook. Uit dezelfde informatie blijkt bovendien dat het geweld in de stad geen significante groepen op de vlucht dwong. Integendeel, regelmatig zochten kleine groepjes IDP’s uit Nangarhar en omliggende provincies hun toevlucht tot de stad. Vooral –maar niet alleen– het omliggende Bihsud district, waaronder veel buitenwijken van Jalalabad vallen, ving regelmatig IDP’s op. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt derhalve dat het geweld in Jalalabad beperkt en niet aanhoudend van aard is en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 blijkt dat een intern vluchterternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

Uit uw verklaringen blijkt u na uw middelbaar gedurende drie jaar cursussen bedrijfsbeheer en Engels heeft gevolgd in Jalalabad (CGVS, p. 2). U spreekt verder naast Pashtu en Dari ook goed Engels – u heeft zelfs het eerste interview op het CGVS in het Engels afgelegd (CGVS, p. 3). Bovendien wonen uw zus en tante in Jalalabad en blijkt uw vader 5 jaar les te hebben gegeven aan de universiteit van Jalalabad (CGVS, p. 4 en 8). Tevens blijkt u ook een vriend – een ingenieur – te hebben die in Jalalabad woont (CGVS, p. 5). Men kan dus concluderen dat u niet enkel over de vaardigheden beschikt om in een stad als Jalalabad aan de slag te gaan en er als zelfstandig jongeman een bestaan uit te bouwen, maar hiertoe ook over de nodige contacten en ondersteuning beschikt.

Overigens blijkt uit informatie van het Commissariaat-generaal dat personen die omwille van het geweld in Afghanistan hun toevlucht tot de stad zoeken terecht kunnen in huurwoningen, worden

opgevangen door gastgemeenschappen en kunnen rekenen op ondersteuning van verschillende internationale hulporganisaties.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Jalalabad over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 EVRM, van de artikelen 2, sub c, 9 lid 1 en 10 lid 1, sub b van de Richtlijn 2004/83/CE, van artikel 1, A, (2) eerste alinea van de Conventie van Genève betreffende de status van vluchtelingen, van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen van 29 juli 1991, van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker geeft inhoudelijke kritiek op de motieven van de bestreden beslissing.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.4. De Raad kan op basis van verzoekers verklaringen geen geloof hechten aan zijn asielrelaas. Verzoeker legt immers tegenstrijdige, incoherente en niet aannemelijke verklaringen af omtrent zijn werkzaamheden bij de ngo EMDAD, die aan de basis liggen van zijn asielrelaas. Zo stelt verzoeker dat zijn eerste project de bouw van een brug tussen Kandibagh en Hafizaan was (stuk 13, gehoorverslag, p. 10; stuk 8, gehoorverslag, p. 2, 4). In zijn eerste gehoor voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarde verzoeker dat deze brug werd afgewerkt in juli 2012 (stuk 13, gehoorverslag, p. 10). Tijdens het tweede gehoor verklaarde verzoeker echter dat hij aan dit project heeft meegewerkt van januari tot maart, toen het project stopte omdat de brug was afgewerkt (stuk 8,

gehoorverslag, p. 2, 3). Uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt echter dat deze brug werd afgewerkt op 31 december 2011. Met betrekking tot deze brug verklaarde verzoeker tevens dat het project begon in september 2011 en acht maanden duurde (stuk 13, gehoorverslag, p. 10, 11). Echter, uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat het project reeds in augustus 2010 begon. Ook omtrent zijn werkzaamheden bij de bouw van het ziekenhuis legt verzoeker tegenstrijdige verklaringen af. Zo stelt hij eerst dat hij twee maanden verantwoordelijk was voor dit project in augustus en september (stuk 13, gehoorverslag, p. 10). Even later stelt verzoeker echter dat hij slechts drie dagen in april verantwoordelijk was voor het project van het ziekenhuis (stuk 13, gehoorverslag, p. 11). Tijdens zijn tweede gehoor voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelt verzoeker dan weer dat hij in april drie tot zes dagen aan dit project werkte (stuk 8, gehoorverslag, p. 2).

De geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas wordt verder ondermijnd door de door hem neergelegde aanbevelingsbrieven van EMDAD. Zo merkt de Raad op dat in een van de door verzoeker neergelegde aanbevelingsbrieven van EMDAD vermeld staat dat verzoeker verantwoordelijk was voor de coördinatie en implementatie van alle projecten van EMDAD in de provincie Nangarhar. Dit komt geenszins overeen met de verklaringen van verzoeker dat hij als projectleider een viertal lokale projecten heeft gemonitord (stuk 13, gehoorverslag, p. 8, 9). Waar verzoeker stelt dat hij niet verantwoordelijk was voor alle projecten, maar dat ze in de aanbevelingsbrief misschien wat hebben overdreven omdat dat beter was voor hem, stelt de Raad vast dat dit louter op vermoedens van verzoeker gebaseerd is (stuk 8, gehoorverslag, p. 6). Tevens stelt de Raad vast dat deze aanbevelingsbrieven dateren van juli en september 2012, terwijl verzoeker verklaart te hebben gewerkt voor EMDAD tot de dag dat hij vertrok op 25 december 2012 (stuk 13, gehoorverslag, p. 9). Verzoekers verklaring dat hij een probleem had met de gouverneur en wou vertrekken, waardoor hij drie maand voordat hij stopte met werken een aanbevelingsbrief ontving, kan geenszins verklaren nu verzoeker ook een aanbevelingsbrief die dateert van juli 2012 neerlegt (stuk 13, gehoorverslag, p. 16). Bovendien is het geenszins aannemelijk dat de brieven geschreven door het hoofd van de administratie enerzijds en de senior project manager anderzijds dezelfde handtekening bevatten. Daarnaast stelt de Raad vast dat de brief waarbij verzoeker wordt aangesteld stelt dat hij verantwoordelijk is voor de aanwerving en opleiding van nieuw personeel, deel uitmaakt van het management team van EMDAD en moet rapporteren aan de Vice-President of Operations. Ook stelt deze brief dat verzoeker kan beschikken over accommodatie in Kabul telkens hij naar het hoofdkantoor moet. Ook dit staat in schril contrast met de verklaringen dat hij lokaal projectmanager was en vier projecten begeleidde gedurende het jaar dat hij voor EMDAD zou hebben gewerkt (stuk 13, gehoorverslag, p. 8, 9). Verzoeker verklaart weliswaar dat hij hielp met wat hij geleerd had als er nieuw personeel was zonder ervaring of vrijwilligers die kwamen om ervaring in een bedrijf op te doen, maar uit zijn verklaringen blijkt geenszins dat hij verantwoordelijk was voor de aanwerving en de opleiding van het personeel (stuk 8, gehoorverslag, p. 6, 7). Ten slotte merkt de Raad nog op dat de overige door verzoeker voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neergelegde documenten die betrekking hebben op de problemen van verzoeker, met name de dreigbrief van de taliban en de documenten van het ziekenhuis, slechts kopieën zijn. Aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën kan echter geen bewijswaarde worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135).

Ten overvloede stelt de Raad vast dat verzoeker in een derde gehoor voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gewezen werd op de ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas en het feit dat hij tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd in de twee eerdere gehoren en de kans werd geboden zijn eerdere verklaringen recht te zetten of gegevens die hij zou hebben achtergehouden alsnog toe te voegen. Verzoeker repliceerde echter slechts dat hij niets toe te voegen heeft aan zijn verklaringen (stuk 4, gehoorverslag, p. 2). Van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij zijn volledige medewerking verleent teneinde de bevoegde instanties toe te laten een zo volledig mogelijk onderzoek naar de gegrondheid van het asielrelaas te voeren en om zich een beeld te vormen van de eventueel daaruit voortvloeiende nood aan bescherming. Het is aldus aan verzoeker om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan het Commissariaat-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. Er mag van verzoeker als asielzoeker verwacht worden dat hij de kansen die hij krijgt om zijn nood aan bescherming toe te lichten aangrijpt. Ook in onderhavig verzoekschrift beperkt verzoeker zich tot het louter herhalen van zijn verklaringen. Waar verzoeker de vastgestelde tegenstrijdigheden in onderhavig verzoekschrift tracht af te doen als kleine details, stelt de Raad vast dat verzoekers werkzaamheden aan de basis liggen van zijn asielrelaas. Van iemand die zijn land van herkomst verlaten heeft omwille van een voorgehouden vrees voor vervolging op basis van werkzaamheden bij een bepaalde firma, kan redelijkerwijs verwacht worden dat hij zijn activiteiten voor deze firma aannemelijk maakt en hieromtrent coherente en overtuigende verklaringen aflegt. Op basis

van de bovenstaande vaststellingen kan geen geloof worden gehecht aan de professionele activiteiten van verzoeker voor EMDAD en bijgevolg evenmin aan de problemen die verzoeker ten gevolge hiervan zou kennen met de taliban.

2.5. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De Raad wijst er verder op dat de schending van artikel 3 EVRM niet dienstig kan aangevoerd worden in het kader van een beroep tegen een beslissing waarbij, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan (RvS 26 mei 2009, nr. 193.552).

Verzoeker maakt gelet op bovenstaande vaststellingen dan ook niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.6. Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (zie ook EHRM, *Salah Sheekh t. Nederland*, 11 januari 2007, § 141; EHRM, *Husseini t. Zweden*, 13 oktober 2011, § 97). In de zaak Husseini tegen Zweden oordeelde het Hof dat een vestigingsalternatief beschikbaar is, niettegenstaande de verzoekende partij aanvoerde dat hij in Afghanistan niet beschikte over familie of een netwerk om hem te beschermen. Het Hof baseert zich hierbij op onder andere de UNHCR *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan* van 17 december 2010, waaruit blijkt dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief over het algemeen wordt aanvaard indien bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen alsook gezinnen in bepaalde omstandigheden in stedelijke of semi-stedelijke gebieden kunnen leven zonder ondersteuning van familie of hun gemeenschap.

Verzoeker is een volwassen man, die drie jaar in Jalalabad heeft gestudeerd en Pashtou, Dari en Engels spreekt (stuk 13, gehoorverslag, p. 2, 3). Daarnaast heeft verzoeker een zus en een tante die in Jalalabad wonen (stuk 13, gehoorverslag, p. 4). Bovendien kent verzoeker een oud-student van zijn vader die in Jalalabad woont (stuk 13, gehoorverslag, p. 5). Er zijn derhalve geen objectieve argumenten voorhanden waaruit zou blijken dat een interne hervestiging van verzoeker onredelijk zou zijn in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

Wat betreft het eventuele risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de vreemdelingenwet in Jalalabad tenslotte, stelt de Raad vast dat uit de actuele en objectieve informatie van het Commissariaat-generaal, toegevoegd aan het administratief dossier (COI Focus “Afghanistan” “Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict” van 20 november 2013 en COI Focus “Afghanistan” “Veiligheidssituatie - Regionale Analyse. Deel I: Centrale Hooglanden, Centraal en Noordoost Afghanistan en Jalalabad” van 5 december 2013), die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, blijkt dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, zodat er actueel voor burgers in Jalalabad geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Uit genoemde informatie blijkt immers dat provincies in de oostelijke regio van Afghanistan, zoals Nangarhar samen met de zuidelijke en zuidoostelijke provincies veruit het hoogste aantal incidenten in Afghanistan kennen. De veiligheidssituatie in de steden, vooral van de provinciehoofdplaatsen, verschilt echter sterk van deze op het platteland. Jalalabad is, net als de andere steden in Afghanistan, stevig in handen van de overheid. De aanslagen, waaronder ‘complexe aanslagen’, hebben als doelwit zogenaamde ‘hoge profielen’, zoals overheidsgebouwen en personen verbonden aan de Afghaanse overheid, maar ook de internationale aanwezigheid wordt gevisieerd. Bovendien blijkt dat het geweld in de stad geen significante groepen op de vlucht dwong. Integendeel, regelmatig zochten kleine groepjes IDP’s uit Nangarhar en omliggende provincies hun toevlucht tot de stad. Vooral -maar niet alleen- het omliggende Bihsud district, waaronder veel buitenwijken van Jalalabad vallen, ving regelmatig IDP’s op. Daarnaast kent Jalalabad een

toenemend probleem van criminaliteit. Vooral het kidnappen van welstellenden, een fenomeen dat over heel Afghanistan in opmars is, kende een piek in Jalalabad. Ook blijkt uit voormelde informatie dat de stad Jalalabad vanuit de hoofdstad Kaboel op een relatief veilige manier bereikbaar is.

De Raad stelt vast dat het geweld in Jalalabad niet aanhoudend is en dat de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger eerder beperkt is. Uit voormelde actuele en objectieve informatie van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt aldus dat er in Jalalabad geen situatie is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. De door verzoeker in onderhavig verzoekschrift aangehaalde ambtsberichten van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken bespreken de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan en bevestigen dat burgers het slachtoffer kunnen worden van aanslagen, maar hieruit blijkt niet dat er in Jalalabad een situatie van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet heerst. De door verzoeker aangehaalde informatie is dan ook niet van aard om de uitgebreide en gedetailleerde analyse van voormelde COI Focus kan ondergraven. Verzoekers verwijzing naar het standpunt van het UNHCR is niet relevant vermits dit betrekking heeft op gedwongen repatriëringen en er nergens sprake is van een gedwongen repatriëring.

2.7. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonde.

2.8. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien april tweeduizend veertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF